

CALLIMACHUS

IV (41)

ἤμισύ μεν ψυχῆς ἔτι τὸ πνέον, ἤμισυ δ' οὐκ οἶδ'
 εἴτ' Ἔρος εἴτ' Αἴδης ἤρπασε, πλὴν ἀφανές.
 ἦ ῥά τιν' ἐς παίδων πάλιν ᾤχετο; καὶ μὲν ἀπεῖπον
 πολλάκι "τὴν δρῆστιν μὴ νυ δέχεσθε, νέοι."
 5 Θεύτιμον δίφησον· ἐκεῖσε γὰρ ἡ λιθόλευστος
 κείνη καὶ δύσερως οἶδ' ὅτι που στρέφεται.

1165

V (29)

ἔγχει καὶ πάλιν εἶπε "Διοκλέος"· οὐδ' Ἀχελῶος
 κείνου τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.
 καλὸς ὁ παῖς, Ἀχελῶε, λίην καλός· εἰ δέ τις οὐχί
 φησὶν, ἐπισταίμην μοῦνος ἐγὼ τὰ καλά.

1170

VI (52)

τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκριτον εἰ μὲν ἔμ' ἔχθει
 τετράκι μισοίης, εἰ δὲ φιλεῖ φιλέοις·
 ναίχι πρὸς εὐχαίτεω Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ·
 καὶ σύ ποτ' ἠράσθης. οὐκέτι μακρὰ λέγω.

1175

VII (32)

οἶδ' ὅτι μεν πλούτου κενεαὶ χέρες, ἀλλά, Μένιππε,
 μὴ λέγε πρὸς Χαρίτων τοῦμόν ὄνειρον ἐμοί.
 ἀλγέω τὴν διὰ παντὸς ἔπος τόδε πικρὸν ἀκούων·
 ναί, φίλε, τῶν παρὰ σεῦ τοῦτ' ἀνεραστότατον.

1176